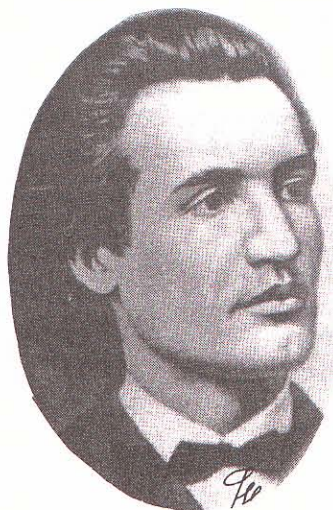

„Misiunea istorică a poporului român este aceea de a crea un stat cultural la gurile Dunării.”
M. Eminescu

După ce l-am ajutat pe muncitorul din Montreal să-l fixeze pe Eminescu pe pământ canadian, fericit că am fost primul român care l-a văzut instalat aici, printre noi și pentru noi, m-am așezat la picioarele sale.

...Era miercuri 18 august 2004, ora 11 dimineața

ODĂ (în metru antic)

Nu credeam să-nvăț a muri vrodată;
Pururi tânăr, înfășurat în manta-mi,
Ochii mei nălțam visători la steaua
Singurătății.

Când deodată tu răsăriși în cale-mi,
Suferință tu, dureros de dulce...
Pân-în fund băui voluptatea morții
Nendurătoare.

Jalnic ard de viu chinuit ca Nessus,
Ori ca Hercul înveninat de haina-i;
Focul meu a-l stinge nu pot cu toate
Apêile mării.

De-al meu propriu vis, mistuit mă vaiet,
Pe-al meu propriu rug, mă topesc în flăcări.
Pot să mai reviu luminos din el ca
Pasărea Phoenix?

Piară-mi ochii turburători din cale,
Vino iar în sân, nepăsare tristă;
Ca să pot muri liniștit, pe mine
Mie redă-mă!

„LIMBA ROMÂNEASCĂ ESTE DINTRE CELE CU DREAPTĂ MĂSURĂ” ea n-are consoane prea moi, nici prea aspre, nici vocale prea lungi sau prea scurte, mai toate sunetele sunt medii și foarte curate.

Optprezece veacuri sunt decând viața latină a fost sădită pe acest pământ unde suntem noi, în ciuda zguduirilor prin care a trecut; această viață înaintează mereu sporind și întărindu-se. S-a păstrat însă și crește această viață nu pentru că erau mulți și puternici aceea care conlucrau la întemeierea ei ci, pentru că fieștecare din cei puțini era mându de munca **înaintașilor săi**. De când este suflet de român pe fața pământului, românul a fost mândru de a fi român. Și chiar atunci când lumea îl privea cu dispreț, el își cânta Doina și, în conștiința puterilor pe care le purta în sine privea mândru împrejurul său.

Sămânța din care a răsărit acest popor e nobilă și poporul nu va pieri decât atunci când românii vor uita noblețea seminției lor. (Eminescu, „Timpul”, 1 aprilie 1881)

PIATA ROMÂNĂ și STATUIA LUI EMINESCU...

Despre controversa -denigrare- din jurul statuii și pieții, atât în ce privește amplasarea cât și înfațișarea lui Eminescu ambele "hâde" e timpul să tragem o concluzie. Că "ne-a adus-o comuniștii, că seamănă cu una sau cu altul sau că arată ca un rescăpat, în camasă de noapte și desculț, dintr-un azil de nebuni, e cazul să se termine odata?! De altfel lumea noastră începe să aprecieze diferit atât statuia cât și « locul cu norocul » .

Asociația noastră a participat major la pregătirile și inaugurarea pieții cât și statuii fiind vorba de crearea unui REPER CULTURAL ESENTIAL, (alături de CENTRUL CULTURAL ROMÂN și CAMPUL ROMÂNESC din Val-David construite de către generația exilului românesc anticomunist) oferit de primăria din Montreal la centenarul comunității noastre și, nu se cuvine a batjocorii mai departe ce ne aparține, fiindcă ne batjocorim pe noi înșine. **Omenia Românească** ne îndeamnă să ne mulțumim cu ce avem și nu cu ce am fi vrut să avem. Si ce-am fi putut avea mai mult?!

Piața e plasată în inima Montrealului pe un loc istoric. Aci, la doi pași JACQUES CARTIER și-a instalat campamentul în anul 1542 și pus bazele primelor colonii franceze. Si tot aci, MAISONNEUVE 67 de anii mai târziu a situat VILLE-MARIE în centru cu spitalul JEANNE MANCE. Pe ST-LAURENT și CLARK cu Ave. des PINS s-au instalat primele 4-5 familii de romani: sosiți în Canada (1901-1902). **CE VREM MAI MULT?!**

Statuia este opera renumitului sculptor VASILE CORDUZ pentru care a obținut premiul "2000 ANUL EMINESCU" atribuit prin concurs la BERLIN de către organizația internațională UNESCO. Referința la statuia lui Eminescu opera sculptorului GH. Anghel din fața Ateneului Român, (1964) pe atunci tot atât de controversată; îchipuți-va în fața Ateneului un Eminescu aproape nud, ne avantajează! Sculptorul Gh. Anghel a fost un mare interpret în creațiile sale al mitologiei țaranului român care considera o manta "**GREUL PĂMÂNTULUI**". Atribuindu-i nemurirea **LUCEAFARULUI ROMANESC** artistul ia redat simplitatea originală. Astăzi, nu e turist care să nu se oprească în semn de respect și admirație în fața bronzului **EMINESCU** de la Ateneul Român.

Pentru Vasile Corduz inspirat (afirmă el însuși) de elegia "ODA IN METRU ANTIC" în care poetul își exprima suferința, provocată când de iubită când de iubire, împotriva căroră imploră « nepasarea tristă ». Apoi, îl așează cu fața la nord în dreptul Luceafarului de seară – și dându-i imortalitatea din poemul "LUCEAFARUL" îl înfășoară ușor în mantia cerută chiar de poet.

**« NU CREDEAM SĂ-NVĂȚ A MURI VRODATĂ
PURURI TÂNĂR, INFĂȘURAT IN MANTA-MI... »**

(Strofe înscrise în limba franceză pe postamentul statuii la cererea artistului)

« CA SA POT MURI LINISTIT, PE MINE/MIE REDĂ-MĂ ! »

SĂ MORI IMPĂCAT CU SOARTA este o altă filozofie a nemuririi la țaranul român; **Un fel de a câștiga veșnicia!**

Cred că sunt strofele din Odă care l-au inspirat când ia făcut statuia și cred că, copilașii români care astăzi se joacă în piață cu nemuritoarea lor nepasare și cu transformările urbane din cartier, vor fi primii să se bucure de aceste **repere nestemate** ale culturii noastre, opera înaintașilor lor. Datoria noastră e doar să le spunem copiilor ce-a gândit doi din cei mai mari filozofi ai exilului, **EMIL CIORAN: "OARE CE NE FACEAM FARA EMINESCU?!**

Și MIRCEA ELIADE; « ATÂTA TIMP CÂT VA EXISTA ÎN LUME UN SINGUR EXEMPLAR DIN POEZIILE LUI EMINESCU INDENTITATEA NEAMULUI NOSTRU E SALVATA. ISTORIA, POLITICA NEAMULUI NOSTRU A FOST PROECTATĂ ÎN ETERNITATE PRIN VERSURILE UNUI POET CARE A SUFERIT DE SĂRĂCIE, UNEORI CHIAR DE FOAME. ESTE O LECTIE DE MODESTIE PE CARE ÎNSĂȘI ISTORIA NE-O DĂ NOUĂ TUTURORA ». E timpul s-o învățăm... **acum ori nici-odată!**

Convorbiri ARC (ASOCIATIA ROMANA DIN CANADA - MAI 2006 / www.arcanada.org)

